

Més lladres que serenos

Els afers de corrupció han esquitxat la imatge de dues preuades institucions espanyoles: el Banc d'Espanya i la Guàrdia Civil. Ens ho explica Fabià Estapé.

Ara el conte és un altre; tristament és un altre. Ja no es tracta de la ficció segons la qual el Govern socialista havia conjuminat esforços de tota mena per tal que el Banesto del *yuppi* Mario Conde y Conde anés a parar a les mans estatals i per tant també socialistes d'Argentina.

Ara es tracta del desgavell de les institucions més preuades del país: el Banc d'Espanya i la Guàrdia Civil. Sobre la Benemèrita, caldrà recordar que als pocs dies de començar el primer Govern de Felipe González, el PSOE va dir –i a mi m'ho digué més d'un ministre– que havia fet el “descobriment” de la Guàrdia Civil, el cos creat el 1844 pel duc d'Ahumada; s'havien adonat –ai, Federico García Lorca– que es tractava d'un cos disciplinat i *sempre a les ordres* del govern de torn. Poques hores després de l'accés a la Direcció General de la Guàrdia Civil de Ferran Cardenal, ex-governador civil de Barcelona, la banda musical de la Guàrdia Civil va tocar *Els Segadors* i *La Santa Espina*, la Guàrdia Civil, que el famós 18 de Juliol, a Barcelona, es va posar a les ordres de la Generalitat... Però això són detalls de marqueteria.

L'escàndol a la Guàrdia Civil –no de la Guàrdia Civil–, l'ha provocat un sapastrer que es diu, o li deien, Luis Roldán. Un home fugit de la justícia, cercat a 32 paï-

Mariano Rubio. Ara és a la presó.

sos per la Interpol, i que, com a mínim, té dues personalitats, tot això després d'haver robat un mínim de 500 milions de pessetes.

El sotrac ha estat fort, però amb el meu optimisme veig l'esmentat Roldán habilitat amb el pijama dels presoners.

La segona institució de l'estat que s'ha vist fortament sotragada és el Banc d'Espanya. Vostès saben que vivim uns mo-

ments de devaluació institucional: Congrés, Senat, Fiscalia de l'estat, Renfe i fins i tot la Creu Roja! Però quan he fet una simple prova amb els meus alumnes de cinquè d'Econòmiques, la resposta automàtica va seguir a la pregunta: diguin quina és la institució més prestigiosa d'Espanya. I tots a una contestaven, el Banc d'Espanya. Doncs bé: l'ex-governador, el burgalès Mariano Rubio, ha fet jocs bruts amb les seves obligacions tributàries.

Hi ha persones molt cristianes i donades, per tant, al perdó que diuen que el que Rubio ha estafat a la Hisenda Pública no passa de sis milions de pessetes i que ara es troba en curs una disposició que puja a 15 milions de pessetes la quantitat necessària perquè es parli de delictes fiscal. Mentrestant, i a petició dels fiscals de l'Audiència de Madrid, Mariano Rubio (tan superb) es troba a Alcalá-Meco amb el seu company de promoció i de malifetes, l'antic agent de canvi i borsa, i ex-síndic de la Borsa de Valors de Madrid, Manuel de la Concha y López-Isla (Manolo Comena, per als íntims). Els fiscals que han estudiat els llibres de De la Concha diuen que hi han trobat pous de petroli! Bona part de la *jet-society* pot acabar en mans de les comissions i, després, dels tribunals.

Pobre país!

Fabià Estapé

Llei del francès i el català

La Llei Toubon sobre la protecció del francès pot ser un episodi més, segons Joan-Pere le Bihan, en la repressió lingüística del català al nord de l'Albera.

El ministre francès de Cultura, Jacques Toubon, ha presentat fa poc al Senat francès el seu projecte de llei sobre l'obligatorietat de l'ús del francès i sobre la prohibició de l'ús de paraules estrangeres quan les equivalents franceses existeixen.

Aquesta llei té per objectiu la lluita

contra l'augment de l'ús de la llengua anglesa en els col·loquis científics, en els assajos, en les publicitats televisives, etc.

La Bressola, inquieta per les repercussions que aquesta llei podia tenir sobre les possibilitats d'ús del català, va proposar al ministre que associés les llen-

gües “regionals” a aquesta llei amb l'objectiu de protegir la totalitat del patrimoni lingüístic i cultural de l'estat.

El senyor Toubon ha contestat que l'article 19 del projecte preveia que la llei no posava en dubte les lleis i regulacions en vigor sobre les llengües “regionals”.

L'estat francès, essent a hores d'ara molt centralista, en particular pel que fa a aquest tema, i coneixent l'estat d'indignació de les lleis i reglaments de protecció d'aquestes llengües, hom es pot demanar de què serveix aquest article 19.

Cal saber que cap de les tres propostes de llei sobre les llengües "regionals" no ha estat debatuda al Parlament.

Cal saber que França no accepta de signar el Conveni del Consell d'Europa sobre les "llengües regionals i minoritàries".

Cal saber que França no aplica les resolucions votades sobre aquest tema pel Parlament Europeu.

Cal saber que França no aplica ni el que ja ha signat, és a dir, l'acta final de la Conferència d'Hèlsinki.

L'article 9 del projecte de llei del senyor Toubon indica que "el francès és la llengua de l'ensenyament".

No existeix cap llei que prevegi que puguin existir escoles alsacianes, basques, bretones, catalanes, corses, occitanes.

Vol dir això que les escoles catalanes i les altres es trobaran fora de la llei? Vol dir que ens aplicaran la llei del francès? Amb quina legitimitat es pot pretendre defensar l'ús de la llengua francesa si encara s'intenta de rematar les altres llengües de l'estat impeding que tinguin un estatut legal real?

La Bressola va proposar al ministre de sortir de l'oposició entre català i francès per afrontar la invasió creixent d'altres llengües. Cal per això que les dues parts ho vulguin. **Joan-Pere le Bihan**

'Els Segadors', i aquesta gent tan ufana i tan superba

Salvador Cardús interpreta l'acte de la Guàrdia Civil a Montserrat com una operació en la perspectiva del traspàs de membres d'aquest cos als Mossos.

Ja no recordo quin mitjà d'informació va presentar l'ocupació del monestir de Montserrat per la Guàrdia Civil, en el marc de les celebracions dels seus 150 anys, com una "primera vegada". I no. No era la primera vegada que es veia el monestir ple de tricornis. En tot cas, l'única cosa que la informació demostrava és que s'ha aconseguit que a la retina de les noves generacions mai no hi hagin arribat imatges d'un passat que, a alguns, no ens sembla pas tan llunyà.

En canvi, era més nou que una banda de música de la Guàrdia Civil interpretés *Els Segadors*. Però, en aquest cas, la veritable notícia havia de ser la constatació que fins al 1994 —és a dir, més de quinze anys després de l'aprovació de la Constitució espanyola— un cos de policia a Catalunya no havia interpretat l'himne oficial aprovat pel Parlament.

Tot plegat, com s'ha dit, són signes. Però no sabem ni de què, ni de qui. *Les dues iniciatives que ara comentem —les més esbombades per la premsa—, són expressió d'una "voluntat" de la mateixa Guàrdia Civil d'acostar-se a la realitat*

Mari Eugènia Cuenca. La consellera de Governació no va anar als actes de la Guàrdia Civil.

nacional de Catalunya? És difícil de creure-ho, i no pas perquè no hi hagi guàrdies civils perfectament integrats en aquesta realitat, sinó perquè oficialment no crec que hi hagi cap responsable d'aquest cos armat que pugui assumir oficialment i lliure una decisió d'aquest tipus. Més aviat podria ser que hagin estat signes dibuixats sota la iniciativa del govern civil, i promoguts en la perspectiva dels nous projectes legislatius, que preveuen un traspàs en massa de membres d'aquest cos a la policia catalana, o si

més no l'assumpció pel Govern català de la seva coordinació. En definitiva, una operació d'imatge, en la qual la Guàrdia Civil continua fent gala de la seva principal virtut: l'obediència i la fidelitat al poder constituït.

D'una altra banda, l'absència de representants de primera fila de les institucions catalanes, ni que fos una badada, ha acabat carregada de significació política, ja sigui per acció, ja sigui per omissió. A la pràctica, va igualar la potència del simbolisme imaginat pels responsables de l'operació. I si no fos perquè la conjuntura de pactes polítics obli-

ga el PSC a tractar CiU amb guants de seda, hauria estat una ocasió immillorable per a posar en dubte, una vegada més, la fidelitat constitucional del president Pujol. Fins i tot *El País*, expert a descobrir i esbombar infidelitats constitucionals del president, titulava la informació fent saber que aquest havia renyat la seva consellera per haver santificat el diumenge —en un camp de golf—, en lloc d'anar a treballar, pujant a Montserrat i encapçalant la fila que havia de besar la Moreneta.

Diguem de passada que la pujada a